

LÆS STARTEN AF:

KISSED BY AN ANGEL

De rakte samtidig ud efter dørhåndtaget og åbnede bilens bagdør.

„Jeg anede ikke at et bagsæde kunne være så romantisk,“ spøjte Ivy lidt senere. Hun lænede sig tilbage mod ryglænet og smilede til Tristan. Så kiggede hun ned på laget af affald i bunden af bilen. „Måske skulle du fiske dit slips op af den dér gamle kop fra Burger King.“

Tristan stak hånden derned og skar ansigt. Han smed det dryppende slips om på forsædet og lænede sig tilbage ved siden af Ivy.

„Hov!“ Duften af knuste blomsterblade bredte sig i luften.

KISSED BY AN ANGEL

Ivy lo højt.

„Hvad er det der er så sjovt?“ spurgte Tristan og fiskede den klemte buket roser frem fra bag sin ryg.

„Hvad nu hvis nogen var kommet forbi og havde set din fars mærkat med 'Præst ved rattet' bag på bilen?“

Tristan smed blomsterne om på forsædet og trak hende ind til sig igen. Han lod fingeren løbe langs hendes kjoles silkestropper og kyssede hende blidt på skulderen. „Jeg ville have sagt til dem at jeg var sammen med en engel.“

„Hold da op for en replik!“

„Jeg elsker dig, Ivy,“ sagde Tristan, pludselig meget alvorlig.

Hun gengældte hans blik og bed sig i læben.

„Det her er ikke et eller andet spil for mig. Jeg elsker dig, Ivy, og før eller siden vil det gå op for dig.“

Hun lagde armene omkring ham og knugede ham. „I lige måde, Tristan,“ hviskede hun ind mod hans hals. Ivy troede på ham, og hun stolede mere på ham end på nogen anden. En dag ville hun finde modet til at sige de rigtige ord og sige dem højt. *Jeg elsker dig, Tristan.* Hun ville råbe det ud ad vinduerne. Hun ville spænde et banner med de ord hen over skolens svømmebassin.

Der gik et par minutter inden de blev sig selv igen. De satte sig om på forsædet og Tristan smilede og kiggede på hende, mens hun uden held forsøgte at få styr på sin store gyldenblonde manke. Så startede han bilen og kørte forsigtig

KISSED BY AN ANGEL

tigt hen over sten og huller og ud på den smalle vej.

„Det sidste glimt af floden,“ sagde han da vejen drejede skarpt væk fra den.

Junisolen stod lavt i vest over det bakkede landskab i Connecticut og kastede sine sidste gyldne stråler på de øverste trætoppe. Den bugtede vej førte ind i en tunnel af ahorntræer, popler og ege. Ivy havde det som om hun gled ned under vandet sammen med Tristan, med de sidste solstråler glitrende i overfladen. De bevægede sig sammen i en afgrund af blå, lilla og mørkegrønne skygger, og Tristan tændte forlygterne.

„Der er ingen grund til at skynde dig,“ sagde Ivy. „Jeg er ikke længere sulten.“

„Har jeg ødelagt din appetit?“

Hun rystede på hovedet. „Jeg tror bare jeg er helt mæt af lykke,“ sagde hun stille.

Bilen skød hen ad vejen og rundede et sving med høj fart.

„Jeg sagde at vi ikke behøvede at skynde os.“

„Det er mærkeligt,“ mumlede Tristan. „Jeg kunne godt lide at vide hvad ...“ Han skævede ned til sine fødder. „Det føles ikke som om ...“

„Vil du ikke godt sætte farten lidt ned? Det er lige meget om vi kommer lidt senere ... Åh!“ Ivy pegede lige fremad. „Tristan!“

Et eller andet kom brasende ud på vejen. Hun havde ikke set hvad det var, kun et glimt af bevægelse mellem de

KISSED BY AN ANGEL

mørke skygger. Så standsede hjorten op, drejede hovedet og blev fængslet af de blændende forlygter.

„Tristan!“

De kørte med høj fart hen mod de skinnende øjne.

„Kan du ikke se den, Tristan!“

„Ivy, der er noget ...“

„Det er en hjort!“ råbte hun.

Et lys viste sig fra den anden side, som en strålende aura omkring dyrets mørke silhuet. En bil kom kørende mod dem. Træerne stod tæt på begge sider. Der var ingen mulighed for at undvige hverken til højre eller til venstre.

„Stands!“ skreg hun.

„Jeg ...“

„Hvorfor standser du ikke?“ bønfuldt hun. „*Stands*, Tristan!“

KISSED BY AN ANGEL

1

Knaldet fra pistolen fik det til at give et sæt i Ivy. Hun hadede svømmebassiner. Selvom hun og hendes venner sad tre meter fra kanten, havde hun det som om hun svømmede. Selve luften føltes som en mørk, kold blågrøn tåge, tung af lugten af klor. Alting gav ekko – startpistolen, råbene fra tilskuerne, svømmernes dyk ned i vandet. Da Ivy første gang var kommet ind i den hvælvede svømmehal, havde hun gispet efter vejret. Hun ville ønske at hun var udenfor på denne solrige, blæsende dag i marts.

„Sig det lige igen,“ sagde hun. „Hvem af dem er *ham*?“

Suzanne Goldstein kiggede på Beth Van Dyke. Beth kiggede på Suzanne. Så rystede de begge på hovedet og sukede.

KISSED BY AN ANGEL

„Jamen, hvordan i alverden skulle jeg kunne se forskel?“ spurgte Ivy. „De er fuldstændig glatbarberede alle sammen, barberede på armene, benene og brystet – et hold skaldede fyre med badehætter og svømmebriller. De har vores skolefarver på, men ellers kunne det lige så godt være en flok rummænd.“

„Hvis rummænd ser sådan ud,“ sagde Beth og klikkede løs med sin kuglepen, „flytter jeg til deres planet.“

Suzanne tog kuglepennen ud af hånden på Beth. „Hold op hvor jeg elsker svømmestævner!“ sagde hun hæst.

„Men du kigger jo slet ikke på svømmerne efter de er sprunget i vandet,“ bemærkede Ivy.

„Det er fordi hun kigger på den gruppe der er ved at gøre sig klar ved startskamlerne,“ forklarede Beth.

„Tristan er ham på den midterste bane,“ sagde Suzanne. „De bedste svømmere er altid på de inderste baner.“

„Han er vores butterflyfyre,“ tilføjede Beth. „Den bedste til butterfly. Den bedste i hele staten, faktisk.“

Det vidste Ivy allerede. Plakaterne med svømmeholdet hang på hele skolen, og der var et billede af Tristan der nærmest sprang op af vandet imod én med skuldrene fremad og armene trukket tilbage ligesom vinger.

Hende der havde stået for kampagnen vidste hvad hun foretog sig da hun valgte det billede. Hun havde fået lavet en masse eksemplarer, og det var godt det samme, for plakaterne med Tristan forsvandt hele tiden – ind i pigernes skabe.

KISSED BY AN ANGEL

På et tidspunkt midt i hele den her plakat-mani havde Beth og Suzanne fået det indtryk at Tristan var interesseret i Ivy. To sammenstød på gangen inden for en uge var nok til at overbevise Beth, som var en fantasifuld forfatter og læser af tusindvis af Harlequin-bøger.

„Men Beth, jeg er da også stødt sammen med *dig* masser af gange,“ protesterede Ivy. „Du ved jo hvordan jeg er.“

„Det gør vi,“ sagde Suzanne. „Du er ret så verdensfjern. Hovedet oppe i skyerne, oppe hos englenerne. Men jeg tror nu alligevel at Beth har fat i noget. Husk lige at det var *ham* der gik ind i *dig*.“

„Måske er han klodset oppe på landjorden, ligesom en frø,“ tilføjede Ivy, selvom hun udmærket vidste at Tristan Carruthers ikke var klodset på nogen måde.

Han var blevet udpeget for hende den snerige dag i januar hvor hun første gang ankom til Stonehill High School. Lederen af heppekoret var blevet sat til at vise hende rundt og havde ført hende gennem den stopfyldte kantine.

„Du kigger sikkert efter de flotteste af fyrene,“ havde cheerleaderen sagt.

Ivy havde faktisk været travlt optaget af at regne ud hvad det var for noget trevlet, grønt noget, hendes nye skole serverede for eleverne.

„På din gamle skole i Norwalk drømte pigerne sikkert om fyrene på fodboldholdet, men mange af pigerne på Stonehill ...“

KISSED BY AN ANGEL

Drømmer om *ham*, tænkte Ivy da hun fulgte cheerleade-rens blik i retning af Tristan.

„Jeg foretrækker faktisk en fyr der har hjerne,“ sagde Ivy til den lettere åndede, rødhårede cheerleader.

„Men han *har* en hjerne!“ havde Suzanne insisteret da Ivy få minutter senere genfortalte samtalen for hende.

Suzanne var den eneste Ivy kendte på Stonehill i forvejen, og det var på en eller anden måde lykkedes Suzanne at finde hende i mængden den dag.

„Jeg mener en hjerne der ikke har ligget i blød så længe,“ tilføjede Ivy. „Du ved jo at jeg aldrig har været interesseret i sportsidioter. Jeg vil have en jeg kan snakke med.“

Suzanne pustede ud mellem læberne. „Du snakker jo allerede med englene ...“

„Lad hellere det ligge,“ advarede Ivy hende.

„Englene?“ spurgte Beth, som havde siddet ved nabobordet og lyttet. „Snakker du med engle?“

Afbrydelsen fik Suzanne til at rulle irriteret med øjnene, og så vendte hun sig igen mod Ivy. „Man skulle tro at der ville være mindst én kærlighedsengel i din samling af bevingede væsner.“

„Det er der også.“

„Hvad siger du egentlig til dem?“ afbrød Beth. Hun fandt en blok papir frem og løftede sin blyant som om hun ville notere ord for ord hvad Ivy sagde.

Suzanne ignorerede Beth fuldstændig. „Nå, men hvis du

KISSED BY AN ANGEL

har en kærlighedsengel, Ivy, så er hun en total fiasko. Noget burde minde hende om hvad hendes opgaver er.“

Ivy trak på skuldrene. Det var ikke fordi fyre ikke interesserede hende, men hun havde egentlig nok at bruge sin tid på – sin musik, sit job i butikken, at passe sit skolearbejde og være med til at passe sin otteårige bror, Philip. De sidste par måneder havde været hårde for Philip, deres mor og hende selv. Hun kunne ikke have klaret det uden englene.

Siden den januardag havde Beth opsøgt Ivy for at stille spørgsmål om hendes tro på engle og vise hende nogle af sine romantiske noveller. Ivy kunne godt lide at snakke med hende. Beth havde et rundt ansigt og skulderlangt hår med farvede spidser. Hendes påklædning varierede fra det sære til det sjuskede, og hun levede mange utroligt romantiske og lidenskabelige liv – inde i sit hoved.

Suzanne, som havde en pragtfuld manke af langt sort hår og dramatiske øjenbryn og kindben, forfulgte og udlevede også sine lidenskaber – i klasseværelserne og på gangene, i en grad så det udmattede drengene på Stonehill High School følelsesmæssigt. Beth og Suzanne havde aldrig rigtig været venner, men i slutningen af februar var de blevet allierede i kampen for at føre Ivy sammen med Tristan.

„Jeg har hørt at han er ret så intelligent,“ havde Beth sagt den anden dag de spiste frokost i kantinen.

„En total nørd,“ havde Suzanne samtykket. „Den bedste i sin klasse.“

KISSED BY AN ANGEL

Ivy hævede det ene øjenbryn.

„Tæt på, i hvert fald.“

„Svømning er en raffineret sportsgren,“ fortsatte Beth. „Det ser ud som om de ikke gør andet end at svømme frem og tilbage, men en fyr som Tristan har en plan, en avanceret vinderstrategi, til hvert eneste heat.“

„Aha,“ sagde Ivy.

„Det eneste vi siger, er at du skal tage med til bare ét stævne,“ sagde Suzanne til hende.

„Og sætte dig på første række,“ foreslog Beth.

„Og lade mig vælge dit tøj den dag,“ tilføjede Suzanne. „Du ved at jeg er bedre til at sætte det sammen end du er.“

Ivy havde rystet på hovedet og spekuleret både den dag, og længe efter, over hvorfor hendes venner troede at en fyr som Tristan ville være interesseret i hende.

Men da Tristan havde rejst sig op under morgensamlingen og sagt at holdet virkelig havde brug for at så mange som muligt tog med til sæsonens sidste store stævne, og han havde stirret på hende hele tiden mens han sagde det, havde det føltes som om hun ikke havde noget valg.

„Hvis vi taber ved det her stævne,“ sagde Suzanne, „så er det din skyld, Ivy.“

Nu, i slutningen af marts, så Ivy hvordan Tristan rystede sine arme og ben for at løsne musklerne. Han havde den perfekte krop til en svømmer, med brede muskuløse skuldre og smalle hofter. Badehætten skjulte hans glatte, brune

KISSED BY AN ANGEL

hår, som var kraftigt og relativt kort.

„Han er bare hård af muskler fra top til tå,“ sukkede Beth. Hun klikkede flere gange med kuglepennen, som hun havde taget tilbage fra Suzanne og begyndte at skrive løs i sin notesbog. *Som poleret granit. Smidig i skulptørens hænder, blød under den elskedes hånd ...*

Ivy skævede til Beths blok. „Hvad er det så denne gang,“ spurgte hun, „lyrik eller romantik?“

„Gør det nogen forskel?“ svarede hun.

Overdommeren fløjtede, og deltagerne trådte op på skamlerne.

„Se nu der,“ mumlede Suzanne, „de små badebukser overlader sandelig ikke meget til fantasien, vel? Jeg kunne godt lide at vide hvordan Gregory ser ud i sådan et par.“

Ivy stak en albue i siden på hende. „Ikke så højt. Han sidder lige derovre.“

„Det ved jeg godt,“ sagde Suzanne og lod en hånd løbe gennem sit hår.

„På jeres pladser ...“

Beth lænede sig frem for at kigge på Gregory Baines. „Hans stærke, slanke krop var hed og hungrende ...“

Bang!

„Du bruger altid ord der begynder med *h*,“ sagde Suzanne.

Beth nikkede. „Når man laver allitterationer med *h*, kommer det til at lyde som om man stønner. Hungrende, hed, hidsende ...“

KISSED BY AN ANGEL

„Er der ingen af jer der gider se heatet?“ afbrød Ivy.

„Det er fire hundrede meter, Ivy. Tristan laver ikke andet end at svømme frem og tilbage, frem og tilbage.“

„Aha. Hvad blev der af alt det med hans hjerne og hans avancerede vinderstrategi for den raffinerede svømme-sport?“ spurgte Ivy.

Beth skrev igen. *Han fløj som en engel og ønskede at hans våde vinger var varme arme omkring Ivy.* „Jeg er virkelig inspireret i dag!“

„Det er jeg også,“ sagde Suzanne og lod blikket glide hen over rækken af skikkelser der holdt sig klar, inden hun flyttede det videre til tilskuerne og Gregory.

Ivy fulgte hendes blik og flyttede så hurtigt sin opmærksomhed tilbage til svømmerne. I de sidste tre måneder havde Suzanne været på hidsig – *hurtig, hed* – jagt efter Gregory Baines. Ivy ønskede at Suzanne ville kaste sig over en anden og det snart, meget snart, inden den første lørdag i april.

„Hvem er den lille med det brune hår?“ spurgte Suzanne. „Jeg hader piger der er så små og spinkle. Gregory ser helt forkert ud sammen med en der er så lille. Et lille ansigt, små hænder og fine små fødder.“

„Store bryster,“ sagde Beth og kiggede op.

„Hvem er hun? Har du nogen sinde set hende før, Ivy?“

„Du har gået på den her skole meget længere end ...“

„Du kigger jo ikke engang,“ afbrød Suzanne.

KISSED BY AN ANGEL

„Jeg kigger på vores helt, sådan som det er meningen jeg skal. Hvad betyder ænner? Alle råber 'æner!' hver gang Tristan vender.“

„Det er hans kælenavn,“ svarede Beth, „på grund af den måde han angriber enden af bassinet på. Han kaster sig ind i den med hovedet først, så han kan lave et stærkt afsæt.“

„Aha,“ sagde Ivy. „Det lyder virkelig klogt i mine ører, sådan at kaste sig mod en betovæg med hovedet først. Hvor længe plejer de her stævner at vare?“

„Kig nu, Ivy,“ jamrede Suzanne og trak hende i armen. „Se efter om du kender hende den lille med det brune hår.“

„Twinkie.“

„Det er bare noget du finder på!“ sagde Suzanne.

„Hun hedder Twinkie Hammonds,“ insisterede Ivy. „Jeg har kor sammen med hende. Hun er på sidste årgang.“

Da det gik op for Twinkie at Suzanne stirrede på hende, vendte hun sig om og sendte hende et ondt blik. Gregory bemærkede udtrykket og skævede til dem hen over skulderen. Ivy så hvordan et fornøjet udtryk bredte sig på hans ansigt.

Gregory Baines havde et charmerende smil, mørkt hår og grå øjne, meget kølige grå øjne syntes Ivy. Han var høj, men det var ikke hans højde der gjorde ham påfaldende i mængden, det var hans selvtillid. Han var ligesom en skuespiller, en filmstjerne, der var med i alting, men alligevel, når showet var forbi, holdt afstand til andre i den overbe-

KISSED BY AN ANGEL

visning at han var bedre end dem. Familien Baines var den rigeste familie i Stonehill, som generelt var en velhavende by, men Ivy vidste at det ikke var Gregorys penge, men hans kølighed, hans reserverthed, der gjorde Suzanne helt vild. Suzanne ville altid have det hun ikke kunne få.

Ivy lagde armen let omkring sin veninde og pegede på en flot svømmer der var ved at strække ud i klarområdet, i håb om at få hende til at tænke på noget andet. Så skreg hun „Ænner!“ da Tristan vendte for sidste gang. „Jeg synes jeg begynder at ku' lide det her,“ sagde hun, men det lod til at Suzannes tanker stadig hang ved Gregory. Ivy frygtede at Suzanne var hårdt ramt denne gang.

„Han kigger på os,“ sagde Suzanne ophidset. „Han er på vej herover.“

Ivy kunne mærke at hun blev anspændt.

„Og den lille chihuahua følger efter ham.“

Hvorfor? spekulerede Ivy. Hvad kunne Gregory have at sige til hende nu, efter at han havde ignoreret hende i næsten tre måneder? I januar havde hun hurtigt erfaret at han ikke ville anerkende hendes eksistens. Og som efter en stiltiende aftale havde hverken han eller Ivy fortalt nogen at hans far og hendes mor skulle giftes. Der var ikke ret mange der vidste at han og Ivy skulle bo under samme tag fra begyndelsen af april.

„Hej, Ivy!“ Det var Twinkie der først sagde noget. Hun klemte sig ned på bænken ved siden af Ivy, ignorerede Su-

KISSED BY AN ANGEL

zanne og kiggede knap nok på Beth. „Jeg sad lige og fortalte Gregory at vi altid sidder i nærheden af hinanden til kor.“

Ivy kiggede overrasket på pigen. Hun havde aldrig rigtig bemærket hvor Twinkie sad.

„Han sagde at han aldrig har hørt dig spille klaver. Jeg fortalte ham hvor fremragende du er.“

Ivy åbnede munden, men kunne ikke komme i tanke om noget at sige. Sidste gang hun havde spillet en af sine egne kompositioner for koret, havde Twinkie vist sin påskønnelse ved at sidde og file sine negle.

Så kunne Ivy fornemme at Gregory kiggede på hende. Da hun så op, blinkede han til hende. Ivy slog hurtigt ud med hånden mod sine veninder. „Jeg ved ikke om du kender Suzanne Goldstein og Beth Van Dyke?“

„Ikke ret godt,“ sagde han og smilede til først den ene og så den anden.

Suzanne strålede. Beth rettede sin opmærksomhed imod ham som en forsker, og hendes hånd klikkede løs med kuglepennen.

„Og ved du hvad, Ivy? Fra april kommer du til at bo i nærheden af mig. Virkelig tæt på,“ sagde Twinkie. „Så bliver det meget nemmere at læse lektier sammen.“

Nemmere?

„Du kan køre sammen med mig i skole. Det bliver meget hurtigere at køre hjem til dig.“

Hurtigere?

KISSED BY AN ANGEL

„Så kan vi måske ses noget mere.“

Mere?

„Jamen, Ivy,“ udbrød Suzanne og viftede med sine lange, mørke øjenvipper, „du har aldrig fortalt mig at du og Twinkie er så gode venner! Måske kan vi alle sammen ses noget mere. Du vil da også gerne med hjem og besøge Twinkie, ikke Beth?“

Gregory havde virkelig svært ved at undertrykke sit smil.

„Vi kan arrangere en overnatning, Twinkie,“ sagde Suzanne.

Twinkie så ikke ret begejstret ud.

„Så kan vi snakke om drenge og stemme om hvem der er den lækreste fyr på skolen.“ Suzanne lod blikket glide op og ned ad Gregory og sørgede for at få det hele med. Han så stadig ud som om han morede sig.

„Og vi kender nogle piger fra Ivys gamle skole i Norwalk,“ fortsatte Suzanne muntert. Hun vidste at de velhavende indbyggere i Stonehill, der pendlede til deres job i New York, ikke ville have noget som helst at gøre med arbejderbyen Norwalk. „De vil bare elske at være med. Så kan vi blive venner alle sammen. Synes du ikke at det ville være sjovt?“

„Egentlig ikke,“ sagde Twinkie og vendte ryggen til Suzanne.

„Det var hyggeligt at snakke med dig, Ivy. Jeg håber vi ses snart igen. Kom, Gregory, der er alt for overfyldt herovre.“ Hun trak ham i armen.

KISSED BY AN ANGEL

Da Ivy vendte sig mod bassinet igen, greb Gregory hende om hagen. Med fingerspidserne løftede han hendes ansigt op mod sig. Han smilede.

„Du er så uskyldig, Ivy,“ sagde han. „Hvorfor ser du så forlegen ud? Det her fungerer jo begge veje, ikke. Der er masser af fyre, fyre jeg knap nok kender, der pludselig snakker som om de er mine bedste venner, og siger at de regner med at kigge forbi den første uge i april. Hvordan tror du det kan være?“

Ivy trak på skuldrene. „Det er vel fordi du er populær.“

„Du *er* virkelig uskyldig!“ udbrød han.

Hun ønskede at han ville slippe hende. Hun kiggede forbi ham over på de andre bænke, hvor hans venner sad. Eric Ghent og en anden fyr sad nu og snakkede og lo sammen med Twinkie. Den megacool Will O’Leary kiggede hen på hende.

Gregory trak hånden til sig. Han gik efter et kort nik til hendes veninder, og hans øjne strålede stadig af morskab. Da Ivy vendte sig om mod bassinet igen, så hun at hun var blevet iagttaget af tre fyre i gummibadehætter og ens, små badebukser. Hun havde ingen anelse om hvem af dem der var Tristan, hvis han da ellers var iblandt dem.

KISSED BY AN ANGEL

2

„Jeg føler mig som en klovn,“ sagde Tristan og kiggede gennem den rombeformede rude i døren mellem køkkenet og spisestuen i universitetets Studenterklub. De femarmede lysestager var ved at blive tændt og krystalglassene kontrolleret. Ude i det store køkken hvor han stod sammen med Gary, var bordene fulde af frugtanretninger og fader med pindemadder. Tristan havde ingen anelse om hvad de fleste af pindemadderne var for noget eller om de skulle spises på nogen særlig måde. Han håbede bare at de og champagneglassene ville blive på oversiden af hans bakke.

Gary kæmpede med sine manchetknapper. Skærfet til hans lejede smoking blev ved med at slippe grebet om hans talje, fordi velcroen ikke ville hænge sammen. Den ene af

KISSED BY AN ANGEL

hans skinnende, sorte sko, som var et nummer for lille, var snøret med et lilla snørebånd fra en sneaker. Tristan tænkte at Gary var en rigtig ven fordi han ville være med til det her.

„Husk, vi får en god løn,“ sagde Tristan højt, „og vi har brug for pengene til stævnet på Midwestern.“

Gary fnøs. „Vi får se hvad der er tilbage når der er trukket fra for det vi kommer til at smadre.“

„Vi får det hele!“ svarede Tristan fuld af selvtillid. Hvor svært kunne det være at bære den slags ting rundt? Han og Gary var svømmere. Deres naturlige atletiske balance havde givet dem retten til at stikke en hvid løgn om deres erfaring da de var til samtale i cateringfirmaet. Det her job var det rene barnemad.

Tristan tog et sølvfad op i hænderne og kiggede på sit eget spejlbillede. „Jeg føler mig ikke bare som en klovn – jeg ligner også en.“

„Du *er* en klovn,“ sagde Gary. „Og du skal vide at jeg ikke er dum nok til at tro på din forklaring om at vi skal tjene penge til stævnet på Midwestern.“

„Hvad mener du med det?“

Gary snuppede en gulvmoppe og holdt den sådan at alle trådene hang ned over hans hoved. „Åh Tristan,“ sagde han med pibende stemme, „hvor er jeg overrasket over at se dig ved min mors bryllup!“

„Klap i, Gary.“

KISSED BY AN ANGEL

„Åh Tristan, sæt den bakke fra dig og dans med mig.“ Gary smilede og klappede garnet oven på sit hoved.

„Sådan ser hendes hår ikke ud.“

„Åh Tristan, jeg har lige grebet min mors buket. Lad os stikke af og gifte os.“

„Jeg vil ikke giftes med hende! Jeg vil bare gøre hende opmærksom på at jeg eksisterer. Jeg vil bare gå ud med hende. Bare én gang! Hvis hun ikke kan lide mig, så ...“ Tristan trak på skuldrene som om det ikke betød noget, som om den voldsomste forelskelse han nogen sinde havde oplevet, virkelig kunne forsvinde fra den ene dag til den anden.

„Åh Tristan ...“

„Jeg sparker dig i ...“

Køkkendøren svingede op. „D’herrer,“ sagde monsieur Pompideau, „bryllupsgæsterne er kommet og de er klar til at spise. Mon lykkens gudinde smiler til os i en sådan grad at I to *erfarne* tjenere er parate til at gå i gang?“

„Var det sarkasme?“ spurgte Gary.

Tristan rullede med øjnene, og de skyndte sig ud til de andre tjenere som allerede var på plads.

I de første ti minutter havde Tristan travlt med at iagttage de andre for at finde ud af hvordan han skulle gøre. Han vidste at hans smil virkede på piger og kvinder, og han gav den alt hvad den kunne trække, især da den kaviar han serverede sprang ned i skødet på en ældre kvinde som om den var en fuldt udvokset fisk.

KISSED BY AN ANGEL

Han bevægede sig rundt i det store receptionslokale og spejdede efter Ivy, mens mænd med store maver plyndrede hans bakker. To af dem gik mumlende deres vej med drikkevarerne, men det bemærkede han knap nok. Han kunne ikke tænke på andre end Ivy. Hvad skulle han sige hvis han mødte hende? „Har du lyst til et par krabbeboller?“ eller måske, „må jeg foreslå *les balles de crabbe*?“

Ja, det ville helt sikkert imponere hende.

Hvordan var han blevet sådan her? Hvorfor skulle han, Tristan Carruthers, en fyr der hang i hundrede pigers skabe (måske en anelse overdrevet), prøve på at imponere hende, en pige der ikke var interesseret i at hænge i hans skab eller nogen andres, så vidt han kunne se? Hun gik rundt i de samme gange som ham, men det var som om hun færdedes i et andet univers.

Han havde lagt mærke til hende den dag hun startede på Stonehill. Det var ikke kun på grund af hendes anderledes skønhed, det voldsomme virvar af krøllet, gyldent hår og hendes havgrønne øjne, der gav ham lyst til bare at stirre på hende og røre ved hende. Det var også fordi hun lod til at være helt fri af alle de ting andre havde travlt med. Hun rettede hele sin opmærksomhed mod den person hun talte med i stedet for at lade blikket vandre og se, hvem der ellers kom forbi. Hun klædte sig på uden at tænke på om hun ville passe ind. Hun fortabte sig fuldstændig i en sang. Han havde stået i døren til musiklokalet en dag, fuldstændig

KISSED BY AN ANGEL

fortryllet, men hun havde selvfølgelig ikke bemærket ham.

Han tvivlede på at Ivy vidste at han eksisterede. Men var det her tjenerjob egentlig en god måde at fange hendes opmærksomhed på? Da han havde samlet en fed krabbebolle, der var rullet ind mellem et par spidse sko, op, begyndte han at tvivle på det.

Så fik han øje på hende. Hun havde en lyserød kjole på – metervis af glitrende lyserødt stof der var draperet fra hendes skuldre og måtte skjule en eller anden form for stivere under skørtet.

Gary kom forbi i samme øjeblik. Tristan vendte sig en smule for hurtigt, så deres albuer ramte hinanden. Otte glas skælvede på deres høje stilke og den mørke vin skvulpede over.

„Hold da op for en kjole!“ sagde Gary med en dæmpet fnisen.

Tristan trak på skuldrene. Han kunne godt se at kjolen var smagløs, men han var ligeglad. „Den tager hun af før eller senere,“ ræsonnerede han.

„Du er ret så selvsikker, hva’?“

„Det var ikke det jeg mente! Jeg mente bare ...“

„Pompideau,“ advarede Gary, og så skiltes de i en fart. Chefen greb imidlertid fat i Tristan og slæbte ham med ud i køkkenet. Da Tristan igen dukkede op, bar han på en flad anretning med grøntsager og en lav skål med dip – ting han ikke kunne spilde. Han bemærkede at nogle af

KISSED BY AN ANGEL

gæsterne tilsyneladende genkendte ham og hurtigt flyttede sig når han nærmede sig. Hvilket betød at han gik rundt og rundt med et fyldt fad og havde masser af tid til at kigge på gæsterne.

„Hej, svømmefyr. Ssssvømmefyr.“

Det var en eller anden fra skolen der kaldte på ham, sandsynligvis en af Gregorys venner. Tristan havde aldrig brudt sig om hverken de fyre eller piger Gregory hang ud med. De havde alle sammen penge og elskede at vifte med dem. De gjorde tåbelige ting og var altid på udkig efter noget nyt og spændende.

„Er du døv, ssssvømmefyr?“ råbte fyren. Eric Ghent med det smalle ansigt og blonde hår hang op ad væggen og holdt fast i en vægstage.

„Undskyld mig,“ sagde Tristan. „Var det mig du talte til?“

„Jeg kender godt dig, Ænner. Jeg kender dig. Er det det her du laver, når du ikke træner?“ Eric slap vægstagen og svajede en smule.

„Det er noget jeg gør, så jeg har råd til at træne,“ svarede Tristan.

„Fedt. Lad mig købe et par træninger mere til dig.“

„Hvabehar?“

„Jeg giver en skilling hvis du henter en drink til mig, Ænner.“

Tristan så op og ned ad Eric. „Du har vist allerede fået en.“

Eric løftede fire fingre og lod så sin hånd falde slapt ned.

KISSED BY AN ANGEL

„Fire,“ rettede Tristan sig selv.

„Det her er en privat fest,“ sagde Eric. „Det er lige meget hvor gammel man er. Og selv hvis det ikke var en privat fest, skulle de nok servere hvad som helst for hvem som helst hvis gamle Baines sagde det. Du ved, alle er i lommen på den mand.“

Så det var der Gregory havde det fra, tænkte Tristan for sig selv. „Jamen, så er baren jo lige derovre.“ Tristan forsøgte at gå videre, men Eric stillede sig lige foran ham. „Problemet er bare at de ikke vil give mig mere.“

Tristan tog en dyb indånding.

„Jeg har brug for noget at drikke, Ænner, og du har brug for pengene.“

„Jeg tager ikke imod drikkepenge,“ sagde Tristan.

Eric begyndte at le. „Måske får du heller ikke nogen – jeg har set hvordan du tumler rundt. Men jeg tror du ville tage imod dem.“

„Beklager.“

„Vi har brug for hinanden,“ sagde Eric. „Vi har et valg. Vi kan enten hjælpe hinanden eller skade hinanden.“

Tristan svarede ikke.

„Forstår du hvad jeg mener, Ænner?“

„Jeg forstår godt hvad du mener, men jeg kan ikke hjælpe dig.“

Eric tog et skridt frem mod ham. Tristan trådte et skridt tilbage. Eric gik et skridt frem igen.

KISSED BY AN ANGEL

Tristan stivnede. Gregorys ven var en letvægter efter Tristans mening, lige så høj som ham selv, men ikke nær så bred. Men fyren var fuld og havde intet at tabe – så som en stor bakke med grøntsager.

Ikke noget problem, tænkte Tristan. Et hurtigt skridt til siden ville få Eric til at snuble og falde så lang han var.

Men Tristan havde ikke vidst at bruden og brudepigerne ville komme igennem lokalet lige i det øjeblik. Han fik øje på dem ud af øjenkrogen og måtte pludselig skifte retning. Han bragede ind i den svajende Eric. Selleristave og blomkålsbuketter, champignon og peberfrugt, broccoli og sukkerærter fløj op mod en af lysekronerne og regnede så ned over hele selskabet.

Og så kiggede hun på ham. Ivy, gnistrende Ivy. Et øjeblik så de hinanden lige i øjnene, og hendes var runde som de cherrytomater der var trillet ned ad slæbet på hendes mors brudekjole.

Tristan var sikker på at hun omsider vidste at han eksisterede.

Og han var lige så sikker på at hun aldrig ville gå på en date med ham. Aldrig nogen sinde.

„Måske havde du ret, Ivy,“ hviskede Suzanne mens de kiggede på de rå grøntsager der lå overalt. „Han er virkelig en klodsmajor oppe på fast grund.“

Hvad laver han her? spekulerede Ivy. Hvorfor var han

KISSED BY AN ANGEL

ikke blevet i sit bassin hvor han hørte til? Hun vidste at hendes venner ville være helt overbeviste om at han fulgte efter hende, og hun syntes at det var pinligt.

Beth banede sig vej hen imod dem og kom til at spidde en tomat på sin stilethæl. „Måske er det sådan han tjener sine lommepenge,“ sagde hun da hun havde læst det forlegne udtryk i Ivys ansigt.

Suzanne rystede på hovedet. „Ved at kaste cherrytomater på bruden?“

„Og ham den søde rødhårede fra svømmeholdet er her også,“ fortsatte Beth. Hendes hår med de farvede spidser var sat op denne aften, så hun lignede en kær ugle endnu mere end hun plejede.

„Der er ingen af dem der aner hvad de foretager sig,“ bemærkede Suzanne. „De er kun hyret til i aften,“ sukkede Ivy.

„Jeg gætter på at Tristan har et stort behov,“ sagde Beth.

„For penge eller for Ivy?“ spurgte Suzanne og så grinede på dem begge.

„Åhr, kom nu, Ivy,“ sagde Beth og lagde blidt hånden på hendes arm. „Det er da sjovt! Jeg tør vædde med at han gjorde store øjne da han så din kjole.“

Suzanne spærrede øjnene op og begyndte at nynne titelsangen fra *Borte med blæsten*.

Ivy skar ansigt. Hun vidste godt at hun så ud som Scarlett O'Hara ville have gjort hvis hun var faldet i en tønde

KISSED BY AN ANGEL

med glitter. Men det var den kjole hendes mor havde valgt specielt til hende.

Suzanne blev ved med at nynne.

„Jeg vil vædde på at Gregory gjorde store øjne da han så hvad du *ikke* har på,“ sagde Ivy til sin veninde i håb om at få hende til at klappe i. Suzanne var iført en dybt nedringet, stram sort kjole.

„Det håber jeg sandelig!“

„Når man taler om solen ...“ sagde Beth.

„Der er du jo, Ivy.“ Gregorys stemme var varm, næsten familiær. Suzanne vendte sig om mod ham. Han tilbød Ivy sin ene arm. „Vi er ventet oppe ved hovedbordet.“

Ivy lod sin hånd hvile let på hans arm og fulgte med, selvom hun ønskede at Suzanne kunne gå i hendes sted. Hendes mor så op da de nærmede sig og smilede til Ivy i den svulmende kjole.

„Tusind tak,“ sagde Ivy da Gregory trak stolen ud for hende.

Han smilede til hende – det nærmest hemmelighedsfulde smil, hun første gang havde set til svømmestævnet. Han bøjede sig ned så hans læber var ganske tæt ved hendes bare hals. „Fornøjelsen er helt på min side.“

Ivy fik en lille smule gåsehud. Han pjatter bare, sagde hun til sig selv. Leg bare med. Siden svømmestævnet havde han drillet hende og forsøgt at være venlig, og hun vidste at hun burde være taknemlig for det, men Ivy foretrak den gamle, kolde Gregory.

KISSED BY AN ANGEL

Hun havde haft total forståelse for hans iskolde modtagelse da hun begyndte på hans skole. Hun vidste at det måtte have været et forfærdeligt chok da han fik at vide at hendes mor, Maggie, ville flytte sine unger fra Norwalk til en lejlighed hans far lejede til dem i Stonehill, som forberedelse til at de skulle giftes.

Andrew og Maggies affære var begyndt flere år tidligere. Men en affære var en affære, som man sagde, og Andrew og hendes mor var sådan et underligt par – en meget velhavende og fremtrædende universitetsrektor og hans kones frisør. Hvem skulle have troet at de flere år efter deres affære og flere år efter Andrews skilsmisse ville gå hen og gifte sig?

Selv for Ivy havde det været et chok. Hendes egen far var død da hun var spæd. Gennem hele sin barndom havde hun set sin mor med den ene kæreste efter den anden og sådan troede hun at det altid ville være.

Ivy lænede sig frem for at kigge hen langs bordet på sin mor. Andrew fangede hendes blik og smilede, hvorefter han puffede let til sin nye kone. Maggie sendte Ivy et strålende smil. Hun så så lykkelig ud.

Kærlighedsengel, bad Ivy tavst, våg over min mor. Våg over os alle sammen. Lad os blive en kærlig og stærk familie.

„Jeg må hellere advare dig om at dit – øh – glitter hænger ned i suppen.“

KISSED BY AN ANGEL

Ivy rettede sig brat op. Gregory lo og tilbød hende sin serviet.

„Den kjole kan give dig store problemer,“ drillede han. „Den var lige ved at blænde Tristan Carruthers.“

Ivy kunne mærke varmen brede sig i kinderne. Hun havde lyst til at påpege at det var Eric, ikke hende, der ...

„Jeg har frygtelig ondt af dem han skal varte op under middagen. Ham og den anden sportsidiot,“ sagde Gregory. „Jeg håber ikke det er os.“

De så sig begge to omkring i salen.

Det håber jeg heller ikke, tænkte Ivy.

Straks efter episoden med de rå grøntsager fik Tristan besked på at han var fyret og skulle gå med det samme. Han var træt og ydmyget og ville hjertens gerne være skredet, men Gary skulle køre med ham hjem, så han kiggede sig omkring bag ved køkkenet og fandt et lagerrum, han kunne gemme sig i.

Der var mørkt og fredeligt. Tristan havde netop sat sig godt til rette på en kasse da han hørte noget pusle bag ved sig. Det var nok mus, tænkte han, eller rotter. Han var faktisk ligeglåd. Han forsøgte at berolige sig selv ved at forestille sig at han stod øverst på sejrsskamlen, mens det amerikanske flag gled op ad flagstangen bag ham og nationalhymnen blev spillet, og at Ivy så det hele på fjernsynet og var ked af at hun var gået glip af sin chance for at date ham.

KISSED BY AN ANGEL

„Hold kæft hvor er jeg dum!“ sagde han og lod hovedet falde ned i hænderne. „Jeg kunne få alle de piger jeg ville og ...“

Nogen lagde en hånd let på hans skulder.

Tristan løftede hovedet med et sæt og så ind i et barns blege, kantede ansigt. Drengen som så ud til at være omkring otte år gammel, var fint klædt på med et stramt bundet slips og det mørke hår redt glat ned. Han måtte være en af bryllupsgæsterne.

„Hvad laver du herinde?“ forlangte Tristan at få at vide.

„Vil du hente noget mad til mig?“ spurgte drengen.

Tristan rynkede panden, irriteret over at han ikke kunne have sit gemmested for sig selv, for det var et hyggeligt sted at sidde og længes efter Ivy. „Hvorfor henter du ikke bare selv noget at spise?“

„Så får de bare øje på mig,“ sagde drengen.

„Ja, men de får da også øje på mig!“

Drengens mund var presset sammen til en smal, lige streg. Han bed tænderne sammen. Men han havde et usikkert blik og rynker i panden.

Tristan gjorde sin stemme lidt venligere. „Det ser ud til at vi er ude på det samme, vi to. At vi må gemme os.“

„Jeg er meget sulten. Jeg har hverken fået morgenmad eller frokost,“ sagde drengen.

Gennem sprækken i døren, som stod på klem, kunne Tristan se de andre tjenere fare ind og ud af køkkenet. De

KISSED BY AN ANGEL

var lige begyndt at servere middagen.

„Jeg har måske noget i lommen,“ sagde han til drengen og trak en mast krabbebolle, adskillige rejer, tre stykker bladselleri med flødeost, en håndfuld cashewnødder og noget helt uidentificerbart op af lommen.

„Er det sushi?“ spurgte drengen.

„Aner det ikke. Det hele har været på gulvet og så stak jeg det i lommen, og jeg aner ikke hvor jakken har været, for den er lejet.“

Drengen nikkede alvorligt og studerede Tristans udvalg. „Jeg kan godt lide rejer,“ sagde han til sidst og tog en af dem, spyttede på den og tørrede den af med fingrene. Han gjorde det samme med de andre rejer efter tur og derefter krabbebollen og så selleristykkerne. Tristan spekulerede på om han også ville spytte på hver enkelt lille nød. Han spekulerede på hvor store drengens problemer måtte være, siden han ikke havde spist noget hele dagen og gemte sig i et lagerrum.

„Så jeg kan forstå på det hele,“ sagde Tristan, „at du ikke er så vild med bryllupper.“

Drengen skævede til ham og begyndte at nippe lidt til den uidentificerbare ting.

„Har du et navn?“

„Ja.“

„Jeg hedder Tristan. Hvad hedder du?“

Drengen lagde den uigenkendelige hors d'oeuvre fra sig

KISSED BY AN ANGEL

og gik i gang med nødderne. „Jeg vil gerne have noget aftensmad,“ sagde han. „Jeg er rigtig sulten.“

Tristan kiggede gennem dørsprækken. Tjenerne for ind og ud af køkkenet. „Der er alt for mange mennesker,“ sagde han.

„Har du problemer?“ spurgte drengen.

„Ja, lidt. Ikke noget alvorligt. Hvad med dig?“

„Ikke endnu,“ sagde drengen.

„Men det får du?“

„Ja, når de finder mig.“

Tristan nikkede. „Du har nok allerede regnet ud at du ikke kan blive herinde i al evighed.“

Drengen kneb øjnene sammen og kiggede rundt på hyl-derne i det dunkle rum som om han alvorligt overvejede den mulighed.

Tristan lagde blidt sin hånd på drengens arm. „Hvad er problemet, min ven? Har du lyst til at fortælle mig hvad der er galt?“

„Jeg vil rigtig gerne have noget aftensmad,“ sagde drengen.

„Okay, okay!“ sagde Tristan irriteret.

„Jeg vil også gerne have dessert.“

„Du må spise det jeg kan få fat i!“ vrissede Tristan.

„Okay,“ svarede drengen sagtmodigt.

Tristan sukkede. „Du skal ikke tage dig af mig. Jeg er bare sur.“

KISSED BY AN ANGEL

„Jeg tager mig heller ikke af dig,“ forsikrede drengen ham stille.

„Hør her,“ sagde Tristan. „Nu er der kun én tjener i køkkenet, og der er masser af mad. Går du med? Godt! Sådan! Alle deltagere på deres pladser, klar ...“

„Hvor er Philip?“ spurgte Ivy.

Bryllupsgæsterne var halvvejs gennem middagen da det gik op for hende at hendes bror ikke sad på sin plads. „Har du set Philip?“ sagde hun og begyndte at rejse sig op.

Gregory trak hende ned på stolen igen. „Det skal du ikke tage dig af, Ivy. Han leger sikkert et eller andet sted.“

„Men han har ikke spist noget hele dagen,“ sagde Ivy.

„Så må han være ude i køkkenet,“ sagde Gregory bare. Gregory forstod det ikke. Hendes lillebror havde truet med at løbe hjemmefra i ugevis. Hun havde forsøgt at forklare Philip hvad det var der var ved at ske, hvor dejligt de ville få det i det store hus med tennisbanen og udsigt over flo- den, og hvor dejligt det ville blive at få en storebror som Gregory. Han hoppede ikke på noget af det. Det gjorde Ivy i virkeligheden heller ikke.

Hun skubbede sin stol tilbage, så hurtigt at Gregory ikke kunne nå at standse hende, og skyndte sig ud i køkkenet.

„Bare gå i gang,“ sagde Tristan. På kassen mellem ham og drengen stod der et bjerg af mad – stegt oksemørbrad, rejer,

KISSED BY AN ANGEL

et udvalg af grøntsager, salat og boller med masser af smør.

„Det er ret lækkert,“ sagde drengen.

„Ret lækkert? Det er et festmåltid!“ sagde Tristan. „Spis op! Vi får brug for alle vores kræfter hvis vi skal erobre en dessert.“

Han sporede et ganske lille smil, men så forsvandt det.

„Hvem har du problemer med?“ ville drengen vide.

Tristan tyggede et øjeblik. „Det er cateringfirmaets ejer, monsieur Pompideau. Jeg arbejdede for ham og spildte noget. Jeg gjorde nogle folks bukser våde, du ved.“

Drengen smilede, denne gang lidt større. „Så han præsenterede dig for S. Parket?“

„Ville det være sagen?“ spurgte Tristan.

Drengen nikkede og så betragtelig gladere ud ved tanken.

„Nå, men Pompideau sagde i hvert fald til mig, at jeg skulle holde mig til ting der ikke kunne spildes. „

„Ved du hvad jeg ville have sagt til ham?“ sagde drengen. Hans panderynker var væk. Han spiste løs og snakkede med mad i munden. Han så omtrent hundrede gange så glad ud som han havde gjort et kvarter tidligere.

„Nej, hvad?“

„Jeg ville sige 'den idé kan du bare stikke i øret', „

„God idé!“ sagde Tristan. Han tog en gulerodsstav. „Stik den i dit øre, Pompideau.“

Drengen grinede højt og Tristan stak gulerodsstaven i sit øre.

KISSED BY AN ANGEL

„Stik også en i dit andet øre, Pompideau!“ kommanderede drengen.

Tristan snupede en gulerodsstav mere.

„Stik den i dit hår, Pippe-dippe-duu!“ skrålede drengen, helt opslugt af legen.

Tristan greb en håndfuld strimlet salat og dumpede det ned oven på sit hoved. Først for sent gik det op for ham at salaten var dækket med en olie-eddike-dressing.

Drengen kastede hovedet bagover og lo. „Stik den i din næse, Pip-dip-duu!“

Hvorfor ikke? tænkte Tristan. Han havde også været otte år engang, og han kunne godt huske hvor sjovt alting med næser og bussemænd var for små drenge. Han fandt to kæmperejer og stak dem i næseborene, så de lyserøde halefinner strittede ud.

Drengen var ved at falde ned af sin kasse af grin. „Stik den mellem tænderne, Pip-dip-duu!“

To sorte oliven fungerede fint på hver sin tand, så han pludselig havde to sorte hjørnetænder.

„Stik den i ...“

Tristan var travlt beskæftiget med at rette på sine gulerodstave og kæmperejer. Han havde ikke bemærket at sprækken i døren var blevet bredere. Han så ikke drengens ansigtsudtryk ændre sig. „Stik den hvorhen, Pip-dip-duu?“

Så kiggede Tristan op.

KISSED BY AN ANGEL

3

Ivy stivnede. Hun var lamslået ved synet af Tristan med gulrodsstave i ørene, salat i håret, noget sort og blødt på tænderne og – selvom det var ubegribeligt at nogen over otte år kunne finde på at gøre det – med to kæmperejer i næseborerne.

Tristan lod til at være lige så forbløffet ved synet af hende.

„Skal jeg have skældud nu?“ spurgte Philip.

„Det skal jeg nok,“ sagde Tristan dæmpet.

„Det var meningen at du skulle sidde på din plads i spisesalen sammen med os andre,“ sagde Ivy til Philip.

„Vi spiser herude. Det er en festmiddag.“

Hun kiggede på al maden der var dynget op på tallerkerne foran dem og smilede skævt.

KISSED BY AN ANGEL

„Men mor sagde at vi gerne måtte invitere vores venner med til brylluppet, Ivy.“

„Og du svarede at du ikke havde en eneste ven her i Stonehill.“

„Det har jeg nu.“

Ivy så på Tristan. Han holdt omhyggeligt blikket rettet mod gulerodsstavene, rejerne og de smattede sorte oliven som han havde lagt på rad og række på kassen foran sig. Ulækkert.

„Mademoiselle!“

„Det er Pip-dip-duu!“ skreg Philip. „Luk døren, Ivy! Vil du ikke nok?“

Hun vidste det var forkert, men hun gjorde det, for underligt nok så hendes bror gladere ud end han havde gjort i flere uger. Ivy vendte sig om mod cateren og satte ryggen mod døren til lagerrummet.

„Er alt i orden, *mademoiselle*?“

„Ja, sir.“

„Er De *très sûr*?“

„Helt sikker,“ svarede hun, tog monsieur Pompideaus arm og førte ham væk fra døren.

„Man spørger efter Dem ved bordet,“ sagde han skarpt. „Tiden er kommet til talerne. Alle venter.“

Ivy skyndte sig derind. Alle ventede virkelig på hende og hun kunne ikke undgå at blive bemærket. Ivy rødmede mens hun gik over til sin stol. Gregory trak hende leende

KISSED BY AN ANGEL

hen til sig og rakte hende et glas champagne.

Det var en af Andrews venner, der skulle tale. Han blev ved og ved.

„Hørt, hørt,“ råbte alle gæsterne til sidst.

„Hørt, hørt, kære søster!“ sagde Gregory og bundede sit glas. Han rakte det frem og fik det fyldt op igen.

Ivy tog en lille slurk af sit.

„Kære søster,“ sagde han igen, men denne gang dæmpet og blidt, og der var et underligt glimt i hans øjne. Han klinkede sit glas mod hendes og bundede champagnen igen.

Så trak han Ivy ind til sig, knugede hende så hun ikke kunne få vejret og kyssede hende hårdt på munden.

Ivy sad ved sit klaver og stirrede på det nodeark hun havde fundet frem for fem minutter siden, med den ene hånd hvilende let mod læberne. Hun sænkede hånden til de gulnede tangenter, lod fingrene løbe hen over dem og fik en melodi der ikke helt var harmonisk. Så lod hun tungen løbe over sine læber. De var i virkeligheden ikke ømme – det var kun i hendes hoved.

Hun var nu alligevel glad for at hun havde overtalt sin mor til at lade hende og Philip blive boende i deres lejlighed indtil efter bryllupsrejsen. Seks dage alene sammen med Gregory i det kæmpestore hus oppe på bakken var mere end hun kunne holde ud, især sådan som Philip opførte sig.

KISSED BY AN ANGEL

I deres lille, overfyldte lejlighed i Norwalk havde han sat gardiner op omkring sin seng for at være i fred for 'pigerne', men i de sidste to uger havde han tigget om at få lov til at sove i hendes seng. Aftenen før brylluppet havde hun givet ham lov til at sove i sin sovepose på gulvet i hendes værelse. Da hun vågnede, lå både han og katten Ella oven på hende. Efter den lange dag de havde haft til brylluppet, ville hun sikkert give ham lov til at sove inde på hendes værelse igen.

Han lå på gulvet bag ved hende og legede med sine samlekort med baseballspillere, som han fordelte i drømmehold på det lille gulvtæppe. Ella ville som sædvanlig helst slange sig midt på baseballbanen. Kasteren svajede op og ned på dens sorte mave. En gang imellem undslap der en dæmpet sætning fra Philip. „Høj bold langt ned ad banen,“ hviskede han, og så joggede Don Mattingly rundt om alle baserne til sit home run.

Jeg burde ikke lade ham være så sent oppe, tænkte Ivy. Men hun kunne ikke selv falde i søvn, og hun var glad for hans selskab. Philip havde desuden spist så meget af festmaden og så mange søde sager bagefter – takket være Tristan – at han sikkert ville kaste op ud over sin sovepose. Og det rene sengetøj var pakket ned, ligesom næsten alt andet i deres lejlighed.

„Jeg har bestemt mig, Ivy,“ sagde Philip pludselig. „Jeg flytter ikke.“

KISSED BY AN ANGEL

„Hvaffor noget?“ Hun løftede benene og snurrede rundt på klaverbænken.

„Jeg bliver her. Vil du og Ella blive her sammen med mig?“

„Hvad så med mor?“

„Hun kan være Gregorys mor nu,“ sagde Philip.

Ivy krympede sig ligesom hun gjorde hver gang hendes mor gjorde et stort nummer ud af Gregory. Maggie var et varmt og kærligt menneske, og hun gjorde sig stor, alt for stor, umage. Hun havde ingen anelse om hvor latterlig Gregory syntes hun var.

„Mor vil altid være vores mor, og lige nu har hun brug for os.“

„Okay,“ sagde Philip medgørligt, „så kan du flytte derhen med Ella. Jeg spørger Tristan om han vil flytte sammen med mig.“

„Tristan!“

Han nikkede. „Slåeren er færdig. Der står meget på spil,“ sagde han dæmpet for sig selv.

Hans lille otteårige hjerne havde tilsyneladende bestemt sig og mente ikke at sagen behøvede at blive diskuteret yderligere. Han legede glad og tilfreds videre. Det var underligt, at han sådan var begyndt at lege igen efter at han havde haft det så sjovt med Tristan.

Hvad havde Tristan sagt, der havde hjulpet Philip så meget? Måske havde han ikke sagt noget, tænkte Ivy. Måske skulle hun ikke have brugt tre uger på at forsøge at forklare

KISSED BY AN ANGEL

ham, hvorfor deres mor skulle giftes, men bare have stukket nogle rejer op i næsen.

„Philip,“ sagde hun skarpt.

Spilleren skulle hele vejen rundt inden han var villig til at snakke med hende igen. „Hva’?“

„Sagde Tristan noget om mig?“

„Om dig?“ Han tøvede lidt. „Nej.“

„Nå.“ Jeg er da også ligeglad, sagde hun til sig selv.

„Kender du ham?“ spurgte Philip.

„Nej. Nej, jeg tænkte bare at han måske havde sagt noget om mig efter at jeg havde fundet jer ude i det lagerrum?“

Philip rynkede panden. „Nå, ja. Han spurgte mig om du godt kunne lide den slags lyserøde kjoler, og om du virkelig troede på engle. Jeg fortalte ham om din samling af figurer.“

„Hvad sagde du til ham om min kjole?“

„Ja.“

„Ja hvad?“ udbrød hun.

„Du sagde til mor at du syntes den var pæn.“

Og hendes mor havde troet på hende. Hvorfor skulle Philip så ikke gøre det?

„Fortalte Tristan dig hvorfor han arbejdede der i aften?“

„Jeps.“

Hans inning var forbi. Philip lavede en ny forsvarsopstilling.

„Hvorfor så?“ spurgte Ivy utålmodigt.

„Han har brug for at tjene penge til et svømmestævne.“

KISSED BY AN ANGEL

Han er svømmer, Ivy. Han tager til andre stater for at svømme. Han skal svømme butterfly, men jeg kan ikke huske hvor det var.“

Ivy nikkede. Selvfølgelig. Tristan havde bare brug for at tjene nogle lommepenge. Hun burde holde op med at lytte til Suzanne.

Philip rejste sig pludselig op. „Ivy, du må ikke tvinge mig til at flytte op i det store hus. Lad være med at tvinge mig. Jeg vil ikke spise aftensmad sammen med ham!“

Ivy rakte ud efter sin bror. „Det er altid skræmmende når der sker noget helt nyt,“ trøstede hun. „Men Andrew har været sød ved dig helt fra begyndelsen. Kan du huske hvem der købte det samlekort med Don Mattingly til dig?“

„Jeg vil ikke spise aftensmad sammen med Gregory.“

Det vidste hun ikke hvad hun skulle sige til.

Philip stod ved siden af hende, og hans fingre bevægede sig stille over tangenterne på det gamle klaver. Da han var mindre, havde han gjort det samme og sunget de melodier han skulle forestille at spille.

„Jeg har brug for en krammer,“ sagde hun. „Hvad siger du?“

Han gav hende et ligeegyldigt knus.

„Skal vi ikke spille vores nye duet?“

Han trak på skuldrene. Han spillede sammen med hende, men den glæde hun havde fået et glimt af tidligere, var forsvundet.

KISSED BY AN ANGEL

De var nået fem takter ind i den, da han knaldede begge hænder ned i tangenterne. Han slog og slog og slog.

„Jeg vil ikke, jeg vil ikke, jeg vil ikke!“

Philip begyndte at græde, og Ivy trak ham ind til sig og lod ham hulke i sine arme. Til sidst hiksede han helt af udmattelse. „Du er træt, Philip. Du er bare træt,“ sagde hun, men hun vidste at det var mere end det.

Hun spillede alle hans yndlingsmelodier for ham, mens han lå op ad hende, og efterhånden blev det til godnat-sange. Snart var han lige ved at falde i søvn og alt for tung til at hun kunne bære ham ind i seng.

„Kom,“ sagde hun og hjalp ham op at stå. Ella fulgte efter dem ind i Ivys værelse.

„Ivy?“

„Ja?“

„Må jeg låne en af dine engle i nat?“

„Ja da. Hvilken en vil du gerne låne?“

„Tony.“

Tony var den mørkebrune, udskåret i træ, Ivys faderengel. Hun stillede Tony ved siden af soveposen og Don Mattingly. Så krøb Philip ned i soveposen, og hun lynede den for ham.

„Har du lyst til at bede en bøn til englene?“ spurgte hun.

Sammen bad de højt. „Lysets engel i det høje, pas på mig i nat. Pas på alle dem jeg elsker.“

„Det er dig, Ivy,“ tilføjede Philip og lukkede øjnene.

KISSED BY AN ANGEL

Køb bogen online på
www.tellerup.dk